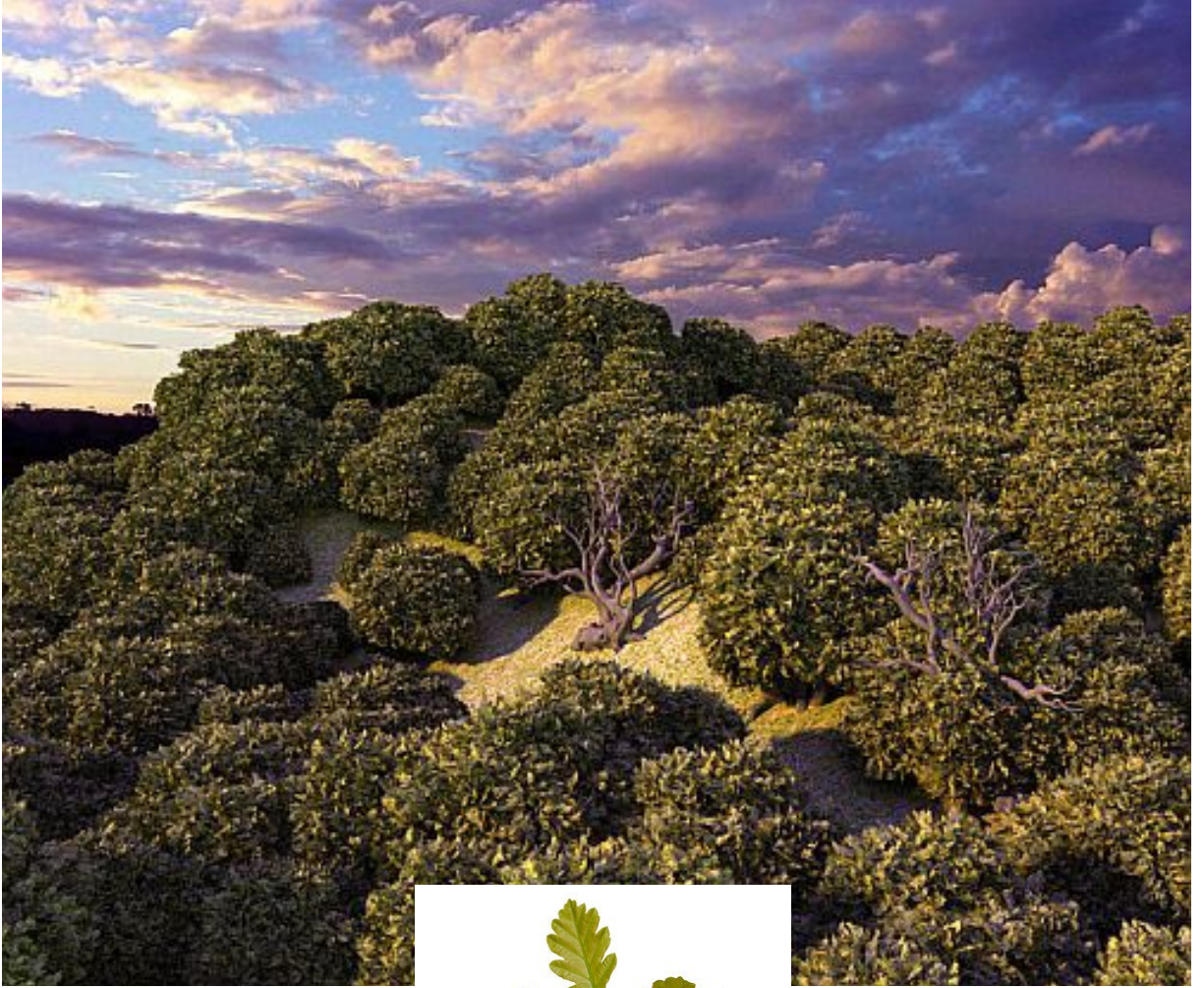

Ağaç Tohumu eken Çoban

Ağaç Tohumu Eken Çoban

1910 senesinde Fransa’da Jan-Klod adında, 55 yaşında bir adam yaşıyordu. Birbiri ardına adamın karısı ve çocuğu ölmüştü. Adamın üzüntüsü sonsuzdu. Kasabasının her yeri ona karısını ve çocuğunu andırıyordu. Buna dayanamıyordu. Bunun için Fransa’nın Provans rayonunda boş kalmış yüksek yerlerine gitmeye karar verdi. Orada hemen hemen hiç insan yaşamıyordu ve Jan-Klod tek başına olacaktı. Birkaç koyun alacak, çoban olacaktı. Jan-Klod evini sattı, Provans rayonuna gitti, çoban oldu. Yalnızlığa ve sessizliğe alışmaya başladı. Her gün hayvanlarıyla beraber yerden yere geziyordu.

Provans’ın tepelerinde ve yüksek yerlerinde niçin ağaç bulunmuyordu? Niçin tarlalar yoktu? Niçin burada birkaç çalı ile otlardan başka hiçbir şey büyümezdi? Jan-Klod şunları öğrendi:

Provans rayonu aslında verimli bir rayundu. Akdeniz kenarlarında büyük zeytinlikler ve bağlar bulunuyordu. Her çeşit meyve ağaçları vardı. Yüksek yerleri kocaman ormanlar kaplıyordu. Evet, eskiden orası çok verimliydi. Ama bir gün oraya çabuk zengin olmak isteyen insanlar geldi. Başladılar o ormanlardaki güzel ağaçları kesmeye. Odunlarından mangal kömürü yaptılar. Odun kömürü çok iyi bir fiyata satılıyordu. Bunu duyan birçok adam Provans’ın büyük ormanlarına geldiler ve yavaş yavaş bütün ağaçları kestiler. Odunlarını kömür haline getirdiler. Kesilen ağaçların yerine yenisini büyütmek kimsenin aklına gelmiyordu, kimse bu zahmete yanaşmıyordu. Ne diye uğraşınsınlar ki? Orman diye bir şey kalmadı, yağmurlar azaldı, toprak kurudu ve orası hemen hemen çöl gibi bir duruma dönüştü. Yapılacak iş kalmadı, insanlar orayı terk ettiler, başka yerlerde iş aramaya gittiler.

Koyunlarıyla her gün yerden yere gezen çoban, “Acaba yüz sene önce buranın manzarası neye benziyordu?” diye kendine soruyor ve derin derin düşünüyordu. Bir gün, “Ben buralara her gün yüz tane ağaç tohumu ekecem” diye karar verdi. Birinci fırsatta birkaç çuval buldu ve bir yere gitti. Orada biraz orman kalmıştı. Birkaç tane çok büyük meşe ağacı buldu. Ağaçların altında bulunan palamutları topladı, üç büyük çuval doldurdu. Sonra işe başladı. Her gün koyunlarıyla çıktı ve palamut ekti.

Üç sene geçti. Bir gün genç bir gazeteci Provans’ın o yüksek yerlerinde tek başına gezmeye çıktı. Eskiden orada yollar vardı, ama insanlar orayı terk ettikten sonra artık bu yollar kullanılmıyordu, çoğu yerlerde yollar

artık belli değildi, görülmüyordu. Genç adam çok yürümüştü, yolu şaşırmişti. Nereye gidecek, nasıl geri dönecekti? Yanındaki su da bitmişti. Ne yapacaktı şimdi? Bu kötü durumda genç gazeteci Jan-Klod'a rastladı. Bu çoban az konuşuyordu. Ama çobanın her halinden anlaşıyordu ki, içi rahat bir adamdır, hayatından memnundur. Koyunlarıyla her gün bu ıssız yerleri dolaşıyordu, ama canı sıkılmıyordu, biliyordu boşuna yaşamıyor.

Gazeteci onunla buluştuğu zaman Jan-Klod hem koyunlarını gütmekle, hem de toprağa palamut ekmekle uğraşıyordu. Genç gazeteci, meşe palamudu eken bu çobana hayran oldu. Yirmi dört saat kadar onunla beraber kalabilmek için rica etti. Jan-Klod kabul etti. Akşam hayvanlarının ihtiyaçlarını gördükten sonra, çok sade bir yemek hazırladı, beraber yediler. Yatmadan önce Jan-Klod palamut çuvalını açtı. Yüz tane kusursuz, çatlaksız palamut seçti. Sonra onları bir leğene döktü ve leğeni suyla doldurdu. Yumuşasınlar diye meşe palamutlarını sabaha kadar suyun içinde bıraktı. İstediyse, palamutlar ekildikten sonra çabuk filizlensinler, fidan olsunlar.

Erken yattılar ve erken kalktılar. Ekmek, peynir ve su, bir de meşe palamutlarını ile bir çapa onlarla aldılar ve sürüyle beraber yola çekildiler. Belli bir yere geldiler. Orada Jan-Klod çapayla toprakta bir delik açtı. Deliğin içine bir palamut ekti. Birkaç adım ilerledi ve başka bir palamut daha ekti. Jan-Klod çok konuşmaya alışık değildi. Ama genç gazeteci sabırla sorularını tekrarlıyordu ve Jan-Klod'dan şunları öğrenebildi:

Üç seneden beri Jan-Klod her gün yüzer tane meşe palamudu ekmişti. Demek ki, aşağı yukarı yüz bin palamut ekmişti. Yüz bin palamuttan yirmi bin tanesi fidan olmuştu. Yirmi bin fidandan aşağı yukarı yarısını kurt, böcek ya da daha büyük hayvan yemişti. Bunun için sade on bin fidan kaldı. Önceden tamamen boş olan toprakta şimdi on bin meşe fidanı büyümekteydi.

Gazeteci Jan-Klod'la tanıştıktan sonra, ikisi her birkaç sene içinde bir kere görüşebiliyorlardı. Gazeteci, ağaç tohumu eken o çoban hakkında şunları bildirdi:

Jan-Klod yalnız meşe palamudu ekmedi. İhlamur /бреза/ ağacının tohumları, cevizler ve kesteneler de ekti. Kavak, akasya, söğüt ve incir ağaçlarının tohumlarıyla da denemeler yaptı. Araştırdı, hangi toprak, hangi yer, hangi çeşit ağaç için uygundur. Jan-Klod hem Provans

rayonunun ovalarında, hem de tepelerinde ve yüksek yerlerinde çeşit çeşit orman ağaçları büyüttü. Bıkmadan, dikkatle, titizlikle, sadakatle, sevgiyle ve iç rahatlıkla günden güne bu gönüllü işi sürdürdü. “Bana ne olacak? Karşılığımı kim verecek?” hiç düşünmedi. Candan kendini bu orman işine vermişti. Jan-Klod 88 yaşına kadar çalıştı. Sonra ormanda öldü. 33 sene boyunca aşağı yukarı bir milyon altı yüz bin ağaç büyötmüştü. Daha meşeler kocaman meşeler olmamıştı, ama kilometrece uzanan genç ormanlar meydana gelmişti. Orman büyüdü, yağmurlar da çoğaldı. Yeni ormanlarda hayvanlar yaşamaya başladı. İnsanlar da tekrar o rayona yerleştiler, kendilerine ev kurdular, bahçelerine su getirttiler, geçimlerini sağlayabildiler.

Değerli kardeşler, bozulmuş, ıssız olmuş bir dünyaya iyi tohumlar ekmeye Allah bizi de çağırdı mı? Bizi de görevlendirdi mi? Peki, elimizdeki tohumlar nelerdir? Tohumlarımızı ne gibi toprağa ekecez, bu topraklar nerede? Palamutları eken Jan-Klod’un öyküsünden neler öğrenebiliriz?

Evet, Rabbimiz bizi de çağırmış ve bize de görevler vermiştir. Jan-Klod’dan şunları öğrenebiliriz:

Gitmeliyiz, ekmeliyiz! Bugün hava yağmurlu, bugün çok sıcak, bugün yorgunum demeyelim. Gidecez, ekecez. Otuz sene boyunca tohum ektik mi? Bu kadar da yetmez. Gene de tohum ekmeyi sürdürecez. Ekilmemiş topraklar çoktur. Yorulmadan, yılmadan işimize devam edebilmek için Rab gücümüzü arttırsın.

Jan-Klod çok tohum ekti, ama bu tohumlardan ancak yüzde onu büyüyen fidanlar oldu. Peki, tohumların öbür yüzde doksanına yazık değil miydi? Jan-Klod, tohumların yüzde doksanı için “Değmez, boşuna zahmet ettim, çok tohum ektim, ama pişmanım” demiyordu. Jan-Klod tohumların yüzde onuna baktı. Evet, büyüyen fidanlar küçüktü, ama Jan-Klod iç gözüyle seneler sonra yetişecek meşe ormanını gördü. Orada milyonlarca palamut olacaktı. Günde doksan palamudu boşuna mı ekmişti? Boşuna ekilmiş palamutlara üzülmüyordu. Peki, Jan-Klod çok zahmet etmiyor muydu? Evet, çok yoruluyordu. Ama büyük bir orman olacak diye, seve seve işini sürdürdü.

Bizler bazen işimizin meyvesini görmüyoruz ve “galiba değmez” diyoruz, “zahmetimin karşılığı çok küçüktür” diyor ve tohum çuvalımızı bir köşeye

bırakmak istiyoruz, değil mi? Ama Rab bizi sonsuz bir krallık için işlemeye çağırdı. Aynı zamanda bize büyük vaatlerde bulundu. Örneğin:

Galatyalılar 6:9

“İyilik yapmaktan usanmayalım. Gevşemedik mi, mevsiminde biçeriz.”

2 Korintliler 9:6

“Şunu unutmayın: Az eken az biçer, çok eken çok biçer.”

Mezmur 126:5-6

“Gözyaşları içinde ekenler, sevinç çığlıklarıyla biçecekler; ağlayarak tohum çuvalını taşıyan, sevinç çığlıkları atacak, demetlerle dönecek.”

Olabilir bu dünyada demetleri görmeyecez. Ama Rabbimizin yanına vardık mı, biçme vakti olacak, sevinç çığlıklarımızı atacaz. Rabbimiz o gün bize sevinçle “Aferin, iyi ettin” diyecek. Rabbimizin bu sözü zahmetlerimizin ve sadakatimizin çok özel bir karşılığı olacak. İsa Mesih “Emanet Para” benzetmesinde şöyle dedi:

Matta 25:21

"Efendisi ona, 'Aferin, iyi ve güvenilir işçi!' dedi. 'Sen küçük işlerde gösterdin güvenilirsin, ben de seni büyük işlerin başına geçirecem. Gel, efendinin şenliğine katıl!'

Jan-Klod bir orman yetiştirmek için 33 sene boyunca hem ovalarda, hem de tepelerde ve yüksek yerlerde çeşit çeşit orman ağaçlarının tohumlarını ekti. Bıkmadan, usanmadan, dikkatle, titizlikle, sadakatle, sevgiyle ve iç rahatlıkla günden güne bu gönüllü işi sürdürdü. Biz Allahın krallığının işçileriyiz. Jan-Klod'dan daha az mı emek vereceğiz?

Peki, topraklarımız nerede, onları işleyelim, iyi tohum ekelim? Çoğumuz için en yakın tarla kocamız ya da karımız, kızanlarımız ve komşularımızdır. Allah bizi bu tarlaya iyi tohum ekmeye çağırmıştır. İyi tohum çeşitlerini sayalım: Her gün örnek yaşamımız, alçakgönüllüğümüz, tatlılığımız, yavaşlığımız, sadakatimiz, bağışlayıcı olmamız,

etrafımızdakilerin eksiklerini görüp ağlanmamız yerinde onların iyi yanlarını görüp onları övmemiz, isteklendirmemiz, teselli etmemiz ve onları yürekledirmemiz. Kimi kere onlara “bu şeyde iyi etmedin, bundan sonra senden başka davranışlar beklerim” gibi sözlerin söylenmesi lâzım olabilir, ama sade kimi kere, değil her vakıt. Biz de durmadan eleştirilmeyi sevmeyiz, kimi kere “iyi ettin” sözünü ya da bir teşekkür sözünü bekleriz. Biz başkalarından iyi davranışlar, iyi sözler bekliyoruz. Aynı bunun gibi eşimize ve kızanlarımıza davranışımız ve sözlerimiz iyi ve sevgi dolu olsun, iyi tohum olsun.

Bana diyeceksiniz ki, “ben iyi tohumları ekmeyi çok denedim, ama fayda etmedi. Ben onlara çok iyilik ettim, ama bu iyiliklerimi fark etmiyorlar bile, onlara söylüyorum, ama seslemiyorlar, yaşamımla örnek olmaya çalışıyorum, ama onlar beni örnek almak yerine tam tersini yapıyorlar.” Sevgili kardeşim, öykümüzde Jan-Klod yüz palamut ekti, ama ancak on tanesi fidan oldu. Sen de iyi tohum ekiyorsun, ama bu tohumların hepsi meyve vermeyecek. Belki eşin ve kızanların senin öğütlerinin ancak yüzde onunu dinleyecek, ciddiye alacaklar. Senin iyiliklerinin sade bazısının farkına varacaklar. Belki de sade binde biri için sana teşekkür edecekler. Belki de bazı iyi tohumları boşuna ektin. Onlara üzülme. Tohumların birkaçı meyve verecek, buna sevin. Vazgeçme. İyi tohum ekmeyi sürdür, senelerce sürdüreceksin. Allah sana yardım edecek. Allah sende işleyecek, onlarda da işleyecek, ürün olacak.

Allahın Krallığının işçileri tabii ki, bazı insanları Mesih için kazanmak isterler. İnsanların imanda ve sevgide büyümeleri için dua ederiz. Onlara ağabeylik ya da ablalık ederiz, onlarla birlikte Kutsal Kitabı okuruz, onların bin bir sıkıntısını, problemini paylaşıyoruz. Onların arasında çeşit çeşit iyi tohum ekmeye çalışırız. Bütün bu tohumlar iyi meyve verecek mi? Ne yazık ki, hayır. Bazı kardeşler bizi terk edecek, bazısı bizi kötüleyecek, bazısı bizden faydalanmak isteyecek, Mesihin yolunda ilerlemek istemeyecekler. Evet, Allahın Krallığının işçisi olmak hiç de kolay değildir. Emeğimizin ancak yüzde onu mu ürün getirecek? Olabilir. O halde bu yüzde onuna sevinelim. Tövbe edip Mesihin yoluna giren bir tek kişi için Allahımız sevinmiyor mu? Evet, seviniyor. Meleklerle beraber seviniyor. Emeğimizin ürünü az mı? Gene de sevinelim, tohum ekmeyi sürdürelim.

İsa Mesih öğrencilerine tohum ekmekten söz etmiştir. Beraber okuyalım Onun sözlerini:

Luka 8:5-8

"Ekincinin biri tohum ekmeye çıktı. Tohumları ekti. Bu tohumlardan kimi yol kenarına düştü, ayakaltında çiğnendi, gökteki kuşlara yem oldu. Kimi kayalık yere düştü, filizlendi, ama susuzluktan kurudu. Kimi, dikenler arasına düştü. Filizlerle beraber büyüyen dikenler filizleri boğdu. Kimi iyi toprağa düştü, büyüdü ve yüz kat ürün verdi."

İsa'nın bu benzetmesi birkaç bakımdan Jan-Klod'un öyküsüne benzer. Ekincinin tohumları iyi tohumlardır. Çünkü benzetmedeki tohum Allahın sözüdür. Ama bu iyi tohumun ancak bir kısmı ürün verir. Niçin? Çünkü tohumlar çeşit çeşit toprağa düşer. Her toprak tohumun filizlenmesi ve büyümesi için uygun değildir. Bunu ekinci de bilir. Tohumların hepsi ürün vermeyecek, ama ekinci tohum ekmekten vazgeçmez. Ekerken yol kenarından uzak kalmaz. Çünkü tarlanın kenarına kadar tohum ekmek ister. Olabilir bazı yerlerde toprak azdır. Ama ekinci her tarafta toprağın derinliğini ölçmekle uğraşmaz. O her tarafa buğday tohumlarını eker. Çünkü o biliyor tohumların bir kısmı iyi toprağa düşecek, yüz kata kadar ürün verecek. Bu umutla o kadar iyi olmayan toprağa düşen taneleri için üzölmüyor, durmuyor. Tohum ekmeye devam ediyor.

Birçok kere dua ettim, yalvardım, Rab bana iyi tohum ekmek için fırsatlar versin, tarla gösterson. Ama fırsatlar seyrek çıkıyor. Acaba neden? Çünkü bazen insanlara rastlıyorum, ama onları ürün vermeyecek toprak sayıyorum. Bazısını "yol kenarı" sayıyorum, onlar zaten dinlemeyecek, oraya tohum ektim mi, kuşlara yem olacak. Bazısını "dikenli toprak" sayıyorum, onlar zaten ancak bu dünyanın malı peşindedirler. Oraya ne diye tohum ekeyim? Tabii ki, iyi toprak da varmış, ama ben bilmiyorum hangi kişiler iyi toprak olacak. Bunun için çok az tohum ekiyorum. Ne yazık ki! Benzetmedeki ekinciden örnek almalıyım. İyi toprak mı, verimsiz toprak mı, fazla soru sormadan tohum ekmeliyim.

Son olarak Kutsal Kitap'taki "Vaiz" bölümünden alınmış birkaç ayete bakalım:

Vaiz 11:4-6

"Rüzgârı gözetken ekmez, bulutlara bakan biçmez.
Ana rahminde kızan nasıl ruh ve beden alır, bunu bilmiyorsun. Bunun gibi, Her Şeyi Yaratan Allahın yaptıklarını da bilemezsin. Tohumunu

sabah ek, akşam da elin boş durmasın. Çünkü bu mu iyi, şu mu, yoksa ikisi de aynı ürünü mü verecek, bilemiyorsun.”

Bu ayetlerde bize gösterilen çiftçi, tohum ekmek için ve harman biçmek için en uygun günleri bekler. Rüzgâr yavaş esti mi, iyi olur. Ama belki rüzgâr fırtınaya dönüşecek, ağaçları devirecek, şiddetli yağmur ve sel getirecek, şimşekler de çakacak. Böyle rüzgâr hem çiftçi için korkunç olacak, hem de ekilmiş tohumlara zarar verecektir. İnsanlar bilmiyorlar, ana karnındaki kızanlar nasıl ruh ve beden alıyorlar. Bunun gibi, havalar nasıl gelişecek, havalar tohumun filizlenip büyümesini nasıl etkileyecek, bunları çiftçi bilemiyor. Kral Süleyman, “Hava durumu tamamen Allahın elindedir” diyor.

Çiftçi hep kötü hava şartlarından korktu mu, tohumunu ekmiyor, vaktında ekinlerini biçmiyor. Bunun için kral Süleyman’ın çiftçiye öğüdü şudur: Sen rüzgâra ve bulutlara bakma, ne olabilecek düşünme. Korkma, git, tohumunu sabah ek, akşam da elin boş durmasın. Belki tohumların bir kısmı ürün vermeyecek, ama öbür kısmı ürün verecek.

Allahın Krallığının işçileriyiz. Allah elimize çeşit çeşit iyi tohumlar verdi. Onları her fırsatta ekecez. Allah bilir yarın ya öbür gün ne olacak. Tohum ekmemizin sonucunu Allaha bırakabiliriz. Ürünün sorumlusu Odur.

İnsanlara acıdın ve onlara yardım ettin mi, onlara kuraj verdin mi, bundan ne olacak bilemiyorsun. Bir komşuna İsa Mesih’ten söz ettin mi, onu kazanmaya çalıştın mı, komşunun buna tepkisi ne olacak bilemiyorsun. Korkma, tohumunu ek, Rab bazı tohumların büyümesini sağlayacak.

Biz sade iyi tohum ekmeye çağırılmadık. Önce Allah bizi iyi toprak olmaya çağırdı. Allah içimize bol bol iyi tohum ekıyor, bekliyor bu iyi tohumlar bizde filizlensin, ürün versin.

Allah bizi sayısız kere bağışladı, sayısız kere bize iyilik etti. Bağışlama tohumunu içimize ekti. Bekliyor ki, bu tohum bizde ürün versin, şöyle ki biz de bağışlayıcı olalım. Allah içimize iyi tohumlar ekıyor, ama tohumların hepsi ürün vermiyor. Tohumların bir kısmı bizde ürün verdi mi, Allah sevinir.

Allah içimize tohum ekıyor ve bizden aynı çeşit ürün bekliyor. Bu temada dört ayetle dersimizi bitirelim. Allahın içimize ektiği tohumların arasında

şunlar var: Sevgisi, bağışlayıcılığı, hoşgörüsü ve hoşgörüsüyle bizi kabul edişi.

1 Yuhanna 4:19

Biz seviyoruz, çünkü önce O bizi sevdi.

Efesliler 4:32

Birbirinize karşı iyi yürekli, sevgi dolu olun. Allah sizi Mesih'te bağışladı. Bunun gibi, siz de birbirinizi bağışlayın.

Koloseliler 3:13

Birbirinize hoşgörülü davranın. Rab sizi bağışladı. Bunun gibi, birinizin öbürüne karşı bir ağlantısı oldu mu, siz de birbirinizi bağışlayın.

Romalılar 15:7

Mesih sizi kabul etti, bunun gibi, Allahın şanı için birbirinizi kabul edin.

Mutlu Kaynak

mutlu.kaynak@gmx.net

Skype: mutlukaynak36